

Crònica d'una festa anunciada

Per Aina Álvarez

L'habitació està tal com l'he deixada al marxar. El maquillatge damunt de l'escriptori, la capsa oberta de les sabates noves, ara tirades ves a saber a on i l'americana damunt del llit. Obro la porta del balcó i m'estiro al terra, que està fresquet. Per la porta de l'habitació treu el cap la Cèlia, la meva companya de pis. Sembla una nina de porcellana d'aquestes que tenen les àvies a casa. Porta un vestit rosa pastel i les sabates de taló a la mà. "Quan reveli les fotos de l'analogica les passo pel grup", em diu. Jo li dic que d'acord. I la Cèlia torna cap a la seva habitació.

El trajecte en taxi cap al pis havia estat ben distret. El taxista, un home gran, no havia parat de parlar en tot el trajecte. Havíem retirat bastant d'hora, res fora del normal, tot just són les quatre mentre em rento les dents i intento recordar com ha anat la nit. La veritat és que ho recordo tot com si fossin fragments d'una pel·lícula que algú ha muntat sense gaire sentit, una mica com Godard, tallant converses pel mig i canviant d'escenari a tort i a dret. Només arribar al rectorat, a quarts de set, l'hora que ens havien convocat, he vist a la Bea, l'única professora que he tingut aquest quadrimestre. La dona, molt elegant com sempre, amb un vestit marró ajustat i uns *stilletos* que fan por se'ns apropa a la Cèlia i a mi i ens dona l'enhorabona per haver-nos graduat. El pesat de de la classe fa la gracieta de torn mentre ens expliquen què hem de fer al llarg de la cerimònia. Quan criden el meu nom pujo a buscar l'orla i busco una cara coneguda al públic. No veig a ningú, no se on són els meus pare, així que busco a l'única persona que sé on està asseguda, la Bea. Just darrera els alumnes, al costat del fotògraf amb cara de mare orgullosa veient com es gradua una promoció més.

Més tard, durant el sopar, l'Aura, vestida amb el vestit blau que també va dur al nacional de pubillatge i amb unes quantes copes de vi de més em vindrà a preguntar si m'he fet una foto amb la Bea, que ella no l'ha sabut trobar, i li responc que per desgracia no. "Adéu bonica, que vagi molt bé la festa", és el que m'havia dit la Bea en el moment de acomiadar-se de mi, tot just deu minuts després d'acabar la cerimònia. "Ens veiem a l'examen", havia estat la meva resposta. Una setmana més tard, a l'examen, ella es disculparia per haver marxat sense dir-li res a la Cèlia i em diria que li fes una abraçada de part seva.

Durant la cerimònia em dedico a comentar els *looks* de la gent que va pujant a l'escenari amb la noia que tinc al costat. Què tenen en comú la Kendall Jenner, una boda, una *femme fatale*, el nacional de pubillatge, una barbi i una nina de porcellana? Doncs la graduació de periodisme de la UDL. Al sortir de la sala d'actes un cop acabada la cerimònia, portava les mans plenes i una mica mes i caic per les escales camí del claustre de la facultat. El Colau, amb qui fins a començar les pràctiques no hi havia parlat mai, però des de fa dos mesos fem un cafè a la setmana, vestit de gris amb americana i pantalons de quadres, m'ofereix la mà i m'ajuda a baixar les escales. Anem caminant fins al restaurant amb el Diego i la Cèlia. Els tres de costat semblen Els Padrins Màgics i el Timmy si anessin de boda. És una comparació que ens faran varies vegades al llarg de la nit. El restaurant, amb la llum tant baixa que costa veure amb qui estàs parlant, seiem a les taules del fons. Som molta gent i fem molt de soroll. Com més baixen les ampolles de vi, més puja el volum. En algun moment sortim a la terrassa amb l'Andrea, que

s'ha canviat el vestit llarg i negre que duia a la graduació, digne de la Miércoles Adams, per un de llarg, però no tant, platejat i unes sabates planes. Ara ja ningú porta talons, tothom va elegant com per anar a un casament fins que arribes als peus: totes anem amb bambes. Al sopar parlem una mica de tot, però no podria dir res concret. D'allà marxem tots amb taxis, la Cèlia i jo ens hem afegit a l'últim moment, coaccionades pels nostres pares, que fins la graduació no s'havien conegut, però aparentment s'han fet *besties*. Durant la festa em passo majoritàriament tota la nit a la zona de fumadors, tot u que no fumo. Només arribar, el Pau, vestit de color turquesa, salta per damunt la barra i es posa a servir copes. Com es nota que treballa de cambrer. En algun moment som sis persones parlant a la zona de fumadors quan surt el cambrer del local. "Que em deixeu foc?" "No fumo", responem tots d'una manera o altre. El cambrer ens mira. "Sou sis persones, a la zona de fumadors, i cap fuma?". Exactament, respon el Colau, amb qui estava parlant jo. "Ho dieu de debò?", pregunta de nou el cambrer. Tots assentim. "Bé, és igual, ja sortiré més tard", respon. No ho sabré mai si va sortir més tard o no. Vam marxar 20 minuts més tard.